

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D., v právní věci žalobce: **multigate a. s.**, se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2013, č. j. MMB/0225719/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 11. 11. 2010 vydal Úřad městské části Brno-Vinohrady (dále též „správce poplatku“) rozhodnutí – platební výměr, č. j. BVIN 7826/2010/FIN/Chvi, kterým za období 1. 7. 2010 – 30. 9. 2010 vyměřil žalobci za 13 ks technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí na území městské části (v herně ZENIT, Brno, Žarošická 26) místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené

Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb. (dále též „zákon o místních poplatcích“), a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále též „vyhláška č. 9/2010“), ve výši 62 716 Kč.

[2] Proti tomuto platebnímu výměru žalobce podal odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 6. 1. 2011, č. j. MMB/0008310/2011. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 27. 1. 2011 žalobu, na základě které zdejší soud rozsudkem ze dne 27. 2. 2013, č. j. 29 Af 14/2011-113, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud žalovaného v souladu s § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), zavázal, aby při zachování všech procesních pravidel vypořádal všechny řádně a včas uplatněné odvolací důvody, v nichž žalobce spatřuje nesprávnost nebo nezákonnost rozhodnutí správce poplatku. Žalovaný totiž nezohlednil námitky uvedené v doplnění odvolání.

[3] Žalovaný následně dne 17. 4. 2013 a 10. 6. 2013 zaslal žalobci příписы *Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a důkazy a výzva k vyjádření dle § 115 odst. 2 daňového řádu*. Přílohu těchto seznámení tvořil přehled zařízení, která byla podle obsahu rozhodnutí doručených žalobcem a podle seznamu zařízení Ministerstva financí, povolena žalobci v rozhodném období. Žalobce reagoval podáními ze dne 2. 5. 2013 a 19. 6. 2013, ve kterých setrval na své základní argumentaci, že jím provozovaná zařízení nelze zpoplatnit dle § 10a zákona o místních poplatcích a dále uvedl informace k jednotlivým zařízením.

[4] Žalovaný přihlédl k vyjádření žalobce a dospěl k závěru, že žalobce měl v rozhodném období povoleno provozování 30 ks jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále též „JTHZ“), přičemž některá z těchto zařízení nebyla povolena po celé zpoplatňované období. Žalovaný proto napadeným rozhodnutím v tomto smyslu změnil platební výměr a částku 62 716 Kč nahradil částkou 110 123 Kč a jednotlivá zařízení a rozsah jejich zpoplatnění vymezil v tabulce ve výroku rozhodnutí.

[5] S nyní projednávanou věcí souvisí i dodatečný platební výměr, který vydal správce poplatku dne 1. 12. 2010, č. j. BVIN 8322/2010/FIN/Chvi, kterým byl v návaznosti na výměr ze dne 11. 11. 2010 doměřen poplatek za další zařízení ve výši 48 536 Kč. Tento dodatečný platební výměr potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 3. 2011, č. j. MMB/0120819/2011, které bylo zrušeno rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2013, č. j. 29 Af 54/2011-107. Soud zde žalovanému vytýkal zejména způsob použití pomůcek a dále pak to, že správní orgány zcela opomenuly § 115 odst. 2 daňového řádu a neseznámily žalobce s nově zjištěnými skutečnostmi a důkazy. Upozornil též na to, že žalovaný nesprávně označil platební výměr jako dodatečný. V dané věci se jednalo o platební výměr za předmět poplatku, který ještě zpoplatněn nebyl, což je základním znakem řádného platebního výměru.

[6] Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 21. 6. 2013, č. j. MMB/0225720/2013, zrušil „dodatečný“ platební výměr ze dne 1. 12. 2010, č. j. BVIN 8322/2010/FIN/Chvi, a řízení zastavil. Důvodem bylo to, že rozsah poplatkové povinnosti byl bez pochyb zjištěn v rámci odvolacího řízení ve spolupráci s žalobcem a žalovaný tak rozhodl v odvolacím řízení proti

„řádnému“ platebnímu výměru tak, aby rozhodnutí zahrnovalo všechna zařízení povolená v rozhodném období. Řízení o „dodatečném“ platebním výměru se tak stalo nadbytečným.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[7] Žalobce v první řadě setrval na argumentaci použité v předchozím řízení. Souhrnně namítl, že se žalovaný nesprávně vypořádal s odvoláním žalobce, dostatečně se nezabýval odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Správní orgány tak zejména porušily § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v předmětném poplatkovém období (dále též „zákon o loteriích“), a § 89, § 102, § 114 odst. 1, 2, § 116 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Žalovaný vydal své rozhodnutí v rozporu se zásadou dvojinstančnosti řízení.

[8] K rozhodnutí správce poplatku žalobce předně namítl, že za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ nelze stanovit ani vybírat místní poplatek.

[9] Dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích mohou obce vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Toto ustanovení také odkazuje na jiný právní předpis, a to logicky na zákon o loteriích. Ten v § 4 stanoví, že loterie a podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích pak Ministerstvo financí může povolovat loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v tomto zákoně v části první až čtvrté. Toto ustanovení však hovoří pouze o povolování loterií, nikoliv o povolování jiného technického herního zařízení. Zákon o loteriích v žádném svém ustanovení neobsahuje pojem „*jiné technické herní zařízení*“, ani nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. Povolení k provozování jiného technického herního zařízení tedy zákon o loteriích neupravuje.

[10] Je-li zákonem o loteriích upraven pojem výherního hracího přístroje, který je rovněž zpoplatněn dle § 10a zákona o místních poplatcích, a jeho povolování, měla by být shodná úprava i ve vztahu k „*jinému technickému hernímu zařízení*“. Má-li tedy být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že k jeho provozování vydává povolení Ministerstvo financí, rovněž by bylo vhodné takové zařízení v zákoně specifikovat. Jednotlivé právní předpisy musí být srozumitelné a musí z nich vyplývat předvídatelné následky. Přitom je možný víceznačný výklad pojmu „*jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu*“.

[11] Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, avšak Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání takového povolení. Tím pádem neexistuje žádné zařízení, které by výše uvedené podmínky § 10a zákona o místních poplatcích splňovalo, tudíž vybírání místního poplatku za takové zařízení je v rozporu se zákonem. Rozhodnutí správních

orgánů tak postrádají zákonný podklad. I z konkrétních povolení vydaných žalobci vyplývá, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her, nikoliv provozování jiného technického herního zařízení.

[12] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a umožňuje víceznačný výklad. Správní orgány měly postupovat dle principu *in dubio pro libertate* a vyložit pojem tak, že místní poplatek za taková zařízení nelze vybírat.

[13] Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím „centrálního loterního systému“, kdy jde o funkčně nedělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Interaktivní videoloterní terminál je tak pouze jednou z částí „centrálního loterního systému“, a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“. Slouží totiž pouze jako zobrazovací jednotka „centrálního loterního systému“, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry, a který je umístěn jinde, než koncový videoloterní terminál.

[14] Ústavní soud dospěl v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/2010 k závěru, že „videoloterní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona.“ Je však nutno podotknout, že se nález netýká místních poplatků, ale úpravy veřejného pořádku v souvislosti s možností obcí vydávat obecně závazné vyhlášky.

[15] Dle žalobce byla jasná právní úprava nahrazena úpravou jinou, která má v důsledku jeho výkladu stejné účinky a zpoplatňuje stejná zařízení jako novela č. 183/2010.

[16] Správce poplatku postupoval nezákonně, jelikož porušil zásadu legality a zásadu zákazu zneužití pravomoci.

[17] Zásadní pochybení pak spočívá v tom, že platební výměr vydaný správcem poplatku zpoplatňoval pouze 13 ks zařízení, zatímco žalovaný napadeným rozhodnutím změnil platební výměr tak, že vyměřil místní poplatek za 30 ks zařízení, z toho jen 12 z nich bylo stejných jako zařízení uvedená v platebním výměru. Daňové řízení je však zásadně ovládáno zásadou dvojinstančnosti. Jakkoliv může odvolací orgán napravit v odvolacím řízení veškeré reparační vady, a to včetně změny způsobu vyměření daně (místního poplatku), musí se stále pohybovat v rámci předmětu řízení.

[18] Ke každému zařízení se váže jedna poplatková povinnost, a v rámci odvolacího řízení tak může žalovaný přezkoumávat pouze tu vyměřenou poplatkovou povinnost, ale nemůže si osobovat rozhodování o doposud nerozhodnuté poplatkové povinnosti. O každé poplatkové povinnosti musí být nejprve rozhodnuto prvostupňovým správcem místního poplatku, aby byl

umožněn zákonný řádný přezkum rozhodnutí. Jelikož tak žalovaný neučinil, zkrátit žalobce na právu brojít proti takto vyměřené poplatkové povinnosti řádným opravným prostředkem.

[19] Ohledně zařízení, která jsou uvedena v dodatečném platebním výměru ze dne 1. 12. 2010, bylo vyměřovací řízení pravomocně zastaveno a jakékoliv další vyměření místního poplatku by bylo v rozporu se zásadou *ne bis in idem*.

[20] Správce poplatku rozhodoval o zařízeních zpoplatněných dodatečným platebním výměrem v době, kdy ještě nenabylo právní moci rozhodnutí o zrušení dodatečného platebního výměru a zastavení řízení, tedy byla zde dokonce překážka litispendence. Rovněž pasáž odůvodnění „nad rámec odvolání“ jednoznačně prokazuje překročení oprávnění odvolacího orgánu.

[21] Žalovaný nevyhověl některým tvrzením žalobce. Zařízení, jejichž výrobní číslo začíná MB, jsou vícemístná technická zařízení, stejně tak zařízení s koncovkou MX. Zařízení v. č. 060200322 je elektromechanická ruleta. Pokud pak žalovaný mluví v odůvodnění o interaktivních videoloterních terminálech, neodůvodňuje zpoplatnění těchto zařízení.

[22] Provozována byla pouze zařízení, která žalobce ohlásil dne 7. 9. 2010 a dne 29. 9. 2010. Ostatní zařízení nebylo možné zpoplatnit vzhledem ke znění vyhlášky č. 9/2010. Tato vyhláška totiž není určitá a srozumitelná a upravuje některé záležitosti odlišně od zákona. Nesplňuje tak náležitosti dané zákonem o obcích, zákonem o místních poplatcích a zejména Ústavou. Především článek 3 neodpovídá zákonné úpravě. Proto by mělo zasáhnout Ministerstvo vnitra v rámci své kompetence vycházející z obecního zřízení.

[23] Vůči adresátům vyhlášky č. 9/2010 není postaveno na jisto, zda je poplatková povinnost vázána na provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického hracího zařízení, nebo na povolení Ministerstva financí. Provozování a povolení jsou dle žalobce dvě základní podmínky pro vznik poplatkové povinnosti, které musejí být splněny kumulativně, přičemž dokud nebude přístroj skutečně provozován, nelze poplatek vyměřit.

[24] Platební výměr je nepřezkoumatelný, jelikož je nesrozumitelný a nejasný a také vnitřně rozporný, a proto by měl žalovaný, jako nejbližší nadřízený orgán prohlásit nicotnost platebního výměru.

[25] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[26] Ve vyjádření k žalobě žalovaný zejména odkázal na argumenty použité v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 29 Af 14/2011. Navíc uvedl, že podle § 114 odst. 2 věta druhá daňového řádu není vázán návrhy odvolatele a to ani v případě, že v odvolání neuplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Zásada dvojinstančnosti nemohla být porušena, jelikož žalobci byla dána možnost podat odvolání proti vyměření místního poplatku za všechna povolená zařízení. Rozhodnutí o odvolání proti platebnímu

výměru a rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru byla žalobci doručena do datové schránky současně, a proto nemohlo dojít k porušení zásad *ne bis in idem* a *litispendence*. To, že se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí zabýval především zpoplatněním koncových terminálů centrálních loterních systému, bylo dáno obsahem odvolání. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[27] Žalobce v replice upozornil na to, že zásada dvojinstančnosti nespočívá v nemožnosti zhoršení postavení odvolatele v odvolacím řízení, nýbrž v tom, aby v odvolacím řízení nebylo rozhodováno o zcela nové poplatkové povinnosti, ohledně které neměl odvolatel možnost v tomto řízení odvolání podat, a která nebyla platebním výměrem, o kterém je v odvolacím řízení rozhodováno, vyměřena.

[28] Jedna ze zásad *ne bis in idem* a *litispendence* musela být nepochybně porušena. Dnem vydání rozhodnutí je den jeho vypravení správcem poplatku. Rozhodnutí byla vypravena ve stejný den, nicméně v odlišné časy (liší se v řádu několika vteřin). Z datové schránky pak žalobce zjistil, že rozhodnutí o zrušení bylo vypraveno dříve než rozhodnutí o novém vyměření (napadené rozhodnutí). V tomto případě tak bylo opětovně rozhodnuto o poplatkové povinnosti, o které již bylo jednou pravomocně rozhodnuto.

V. Posouzení věci soudem

[29] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[30] Je třeba připomenout, že předmětná věc již byla jednou zdejší soudem přezkoumávána pod sp. zn. 29 Af 14/2011. Co se týče stěžejního sporného bodu ohledně výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ uvedeného v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích a otázky, zda takové zařízení vůbec podléhá zpoplatnění místním poplatkem, zdejší soud neshledal v předchozím řízení námitky žalobce důvodnými a nyní nenašel důvod, pro nějž by se měl od dřívějšího názoru odchýlit.

[31] Současně považuje soud již za nadbytečné se k této problematice rozsáhleji vyjadřovat s ohledem na to, že oběma účastníkům řízení je dostatečně známa předchozí a již ustálená rozhodovací praxe zdejšího soudu a především Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (namátkou viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2013, č. j. 2 Afs 73/2013-39, či ze dne 5. 11. 2014, č. j. 2 As 55/2014-46; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Konstantní názor správních soudů je takový, že interaktivní videoloterní terminál představuje „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. Postup správních soudů potvrdil i Ústavní soud např. v usnesení ze dne 6. 11. 2013, sp. zn. II. ÚS 2878/13 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

[32] Stejně tak problematika toho, zda má být zpoplatněno už povolené zařízení, či jen to skutečně provozované, již byla správními soudy posouzena, a bylo shledáno, že ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (vedle citované judikatury Nejvyššího správního soudu zde srov. též např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30, publ. pod č. 2842/2013 Sb. NSS, taktéž dostupný na www.nssoud.cz).

[33] Vyhláška č. 9/2010 stanovovala místní poplatek za každý *povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a byla ve věci použita v souladu s § 14 zákona o místních poplatcích a § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, jak blíže rozebral zdejší soud především v bodech [63] až [68] předchozího rozsudku sp. zn. 29 Af 14/2011.

[34] Těmto závěrům odpovídá i přístup správních orgánů a odůvodnění jejich rozhodnutí. Z uvedeného současně plyne i to, že v daném případě nebylo místo pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*.

[35] V hmotněprávní rovině tedy soud pochybení správních orgánů neshledal. V rovině procesní byla situace poněkud komplikovaná, nicméně soud nedospěl k závěru, že by správní orgány natolik pochybily, že by bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit.

[36] Soud především neshledal, že by došlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Tato zásada totiž znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních, tedy že řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu. Je tak úkolem odvolacího správního orgánu, aby napravit vady řízení před správním orgánem prvního stupně, resp. vady jeho rozhodnutí (včetně doplnění a zpřesnění výroku či odůvodnění).

[37] V nyní projednávané věci žalovaný nejprve zpoplatnil 13 ks zařízení a posléze zjistil, že měl žalobce povoleno provozování dalších 17 ks zařízení, a proto vydal další platební výměr (nesprávně označený jako „dodatečný“). Potom, co žalovanému zdejší soud vrátil v obou případech věc k dalšímu řízení, žalovaný seznámil žalobce se zjištěnými skutečnostmi a důkazy a ten se k podkladům rozhodnutí vyjádřil. Jednalo se o skutečnosti a podklady ohledně všech zařízení povolených v rozhodném zpoplatňovaném období.

[38] Žalovaný chtěl o poplatkové povinnosti pro přehlednost rozhodnout jedním rozhodnutím, a proto v řízení o původním platebním výměru vyměřil poplatek za všechna zjištěná zařízení dohromady a řízení o „dodatečném“ platebním výměru zastavil. Žalovaný tak *de facto* spojil řízení o původních 13 ks zařízení a následné řízení o dalších 17 ks zařízení a rozhodl o nich společně. Jelikož zde ještě běželo řízení o „dodatečném“ platebním výměru, musel jej nějakým způsobem ukončit, což učinil výše popsáním způsobem.

[39] Takovýto postup nebyl nejvhodnější. Z čistě formálního hlediska by bylo vhodnější v obou řízeních zvlášť přezkoumat zpoplatnění jednotlivých zařízení a zvlášť přezkoumat obě odvoláním napadená rozhodnutí. I když se nejednalo o procesně bezchybný postup, žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech. Podstatné bylo to, že o každé poplatkové povinnosti bylo nejprve rozhodnuto správním orgánem prvního stupně, žalobce měl u všech

zařízení možnost se vůči jejich zpoplatnění odvolat, a poplatkovou povinnost tak u všech zařízení přezkoumaly správní orgány ve dvou stupních. Žalobce v žalobě nezpochybnil vyměření jednotlivých zařízení, ale pouze způsob, jakým žalovaný v dané věci postupoval. Ten však na podstatu věci, tedy na výši místního poplatku, neměl žádný vliv.

[40] Zdejší soud je toho názoru, že se nejednalo o porušení zásady *ne bis in idem* ani zákazu *litispendence*. Výklad zastávaný žalobcem by byl přepjatým formalismem. Napadené rozhodnutí a rozhodnutí o zrušení „dodatečného“ platebního výměru a zastavení řízení byla žalobci doručena ve stejný den v podstatě ve stejnou chvíli a z jejich odůvodnění a vzájemného kontextu byla zřejmá vůle správního orgánu. Tedy napravit vady obou předchozích řízení a komplexně rozhodnout o poplatkové povinnosti žalobce. Po skutkové stránce nebylo ohledně jednotlivých zařízení mezi účastníky sporu. Žalovaný seznámil žalobce se zjištěnými skutečnostmi a na základě vyjádření žalobce upravil vyměřený poplatek.

[41] Je třeba upozornit na to, že počáteční nejasnosti ohledně počtu zpoplatněných zařízení byly způsobeny i žalobcem, který byl od počátku povinen ohlásit veškerá zařízení na území dané městské části.

[42] Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval odvolacími námitkami, které směřovaly především vůči tomu, že interaktivní videoloterní terminály jsou považovány za jiná technická herní zařízení. Vůči zpoplatnění vícemístního technického zařízení a elektromechanické rulety žalobce zvláště ničeho nenamítal, a proto ani žalovaný nemusel zpoplatnění těchto zařízení nějakým zvláštním způsobem odůvodňovat.

[43] Závěrem je nutno uvést, že soud ve vztahu k napadenému rozhodnutí, ani k rozhodnutí správce poplatku neidentifikoval důvody, jež by je činily ve smyslu § 105 daňového řádu nicotnými. Správce poplatku byl k vydání rozhodnutí věcně příslušný, rozhodnutí netrpí vadami, které by jej činily vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, a napadené rozhodnutí tak nebylo vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

[44] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[45] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu